

Çoğu zaman pek çok şeyi çocuklardan öğreniriz.

Bir süre önce, bir arkadaşım, 3 yaşındaki kızını, bir rulo altın renkli kaplama kâğıdını zıyan ettiği için cezalandırmıştı. Durumları iyi değildi ve kızının kâğıtları, ağacın altına koyacağı bir kutuyu süslemeye harcaması onu çok sinirlendirmişti.

Buna rağmen, küçük kız, ertesi sabah hediye babasına getirdi ve "*Bu senin için babacığım*" dedi.

Arkadaşım, gösterdiği tepki için kendini suçlu hissetti, ama kutunun boş olduğunu görünce için için sinirlenmekten de kendini alamadı. Kızına bağırdı: "*Birine bir hediye verdiğin zaman içinin dolu olması gerektiğini bilmiyor musun?*"

Küçük kız babasına yaşlı gözlerle baktı ve şöyle dedi: "*Ama babacığım, kutu boş değil ki. Ben kutunun içine öpücüklerimi üflemiştim. Hepsi senin için babacığım.*"

Babanın içi paramparça olmuştu. Kızını kucakladı ve onu affetmesi için yalvardı.

Arkadaşım bu altın renkli kutuyu yatağının başucunda yıllarca sakladığını anlattı bana.

Ne zaman cesaretini kaybetse, kutunun içinden hayali bir öpücük çıkarıyor ve onu oraya koyan çocuğunun sevgisini hatırlıyordu.

Gerçek anlamda bakmak gerekirse, her birimiz arkadaşlarımız ve ailelerimiz tarafından bize sunulan karşılıksız sevgi ve öpücüklerle dolu altın renkli kutulara sahibiz. Dünyada sahip olabileceğimiz daha değerli bir şey olamaz.